

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/22/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201392
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201392.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalcu PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belku a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom E.. XXX/XXXX, XXX XX X. P. U., zast.: JUDr. Tomášom Plankom, advokátom z Advokátskej kancelárie so sídlom Nám. Slobody č. 10, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát so sídlom Špitálska č. 14, 812 28 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. apríla 2012 č. k. 4S 151/2011-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. apríla 2012 č. k. 4S 151/2011-31 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. p.: KRP-P-DI-BCP-122/2011 zo dňa 02.08.2011 žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Malackách č. p.: ORP-P-268/MA-DI-OBCP-2011 z 15.06.2011 v spojení s upovedomením o oprave chyby v písaní č. p.: ORP-P-268/MA-DI-OBCP-2011 z 24.06.2011 a odvolanie zamietol.

2. V uvedenom prvostupňovom rozhodnutí orgánu Policajného zboru bolo konštatované, že žalobca dňa 21.04.2011 v čase o 10.15 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes s EČ V. po ceste III/00237 v smere od obce Zohor ku križovatke s cestou I/2, kde pri prejazde miernej pravotočivej zákruty v snahe predchádzať pred ním idúce nákladné vozidlo, s vozidlom prešiel do protismernej časti

vozovky, pričom došlo k bočnej zrážke s protiúdcim motorovým vozidlom zn. Citroën s ev. č. U., následkom čoho došlo k poškodeniu uvedených vozidiel. Po udalosti žalobca na mieste s vozidlom bezodkladne nezastavil a následne z miesta odišiel aj s vozidlom, pričom si nesplnil povinnosti účastníka dopravnej nehody a škodovej udalosti tým, že nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnením vozidla. Alkohol u vodičov nebol zisťovaný, k zraneniu osôb nedošlo.

3. Opísaným konaním žalobca podľa prvostupňového správneho orgánu porušil § 9 ods. 1 písm. c), § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e) s poukazom na § 64 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“), za čo bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

4. Postupom podľa § 22 ods. 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená sankcia

- pokuta vo výške 300,- € a súbežne
- zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov

s uložením povinnosť nahradiť trovy priestupkového konania.

5. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal z hore uvedeného skutkového stavu ako aj z preverovaní tvrdení žalobcu uvedených v zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 26.04.2011, tzn. že pred ním išlo pomaly nákladné vozidlo s návesom, ktoré chcel žalobca predbehnúť. Keďže cesta bola úzka a nebolo dobre vidieť do protismeru, vybočil mierne doľava, aby zistil možnosť predbiehania. Následne zbadal oproti idúce vozidlo, pocítil mierny náraz do ľavého spätného zrkadla od tohto vozidla. Po tomto sa zaradil späť, pribrazil, pozrel dozadu, no žiadne vozidlo nezastavilo. Nakoľko jeho spätné zrkadlo vyzeralo bez poškodenia a druhého účastníka nevidel, pokračoval v jazde. Ďalej žalobca do predmetného záznamu uviedol, že až vo firme zistil na uvedenom spätnom zrkadle mierne poškodenie.

6. Do zápisnice na ústnom prejednaní priestupku zo dňa 15.06.2011 žalobca po zákonom poučení uviedol, že priestupku si je vedomý, svoj skutok ľutuje a pridržia sa svojho podania zo dňa 26.04.2011. avšak stále trvá na tom, že aj druhý účastník dopravnej nehody mal na veci spoluvinu a to tým, že išiel neprimeranou rýchlosťou.

7. Žalovaný tiež poukázal na obsah záznamu o podaní vysvetlenia z 05.05.2011, kde svedok U.W. okrem iného uviedol, že dňa 21.04.2011 išiel od obce Zohor smerom na Lozorno. Pred ním išlo osobné motorové vozidlo Škoda Fabia modrej farby a pred daným vozidlom strieborný mercedes. Vozidlá išli pomaly a rozostupy medzi vozidlami neboli veľké, tak cca 10 m. Ďalej svedok uviedol, že strieborné vozidlo Mercedes začalo predchádzať pred ním idúce vozidlo a v tom vošlo do protismeru, odkiaľ práve prichádzalo červené vozidlo Citroën Berlingo. To sa už nestihlo dostatočne vyhnúť a zavadili sa spätnými zrkadlami. Vodič strieborného mercedesu potom pridial a rýchlo sa presúval na Lozorno. Vodičovi Citroënu Berlingo svedok následne odovzdal svoje údaje spolu s evidenčným číslom motorového vozidla zn. Mercedes.

8. Žalovaný na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca po zrážke ako vodič uvedenú dopravnú nehodu neohlásil policajťovi, nezotrval na mieste až do príchodu policajta, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, a to premiestnením vozidla, neupovedomil vlastníka poškodeného vozidla o hmotnej škode, ktorá jej bola dopravnou nehodou spôsobená a z miesta odišiel.

9. Podľa žalovaného uvedeným konaním sa žalobca mal dopustiť porušenia ustanovenia v § 9 ods. 1, § 66 ods. 6 s poukazom na § 64 ods. 2 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e) zák. č. 8/2009 Z.z., na základe čoho bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne

nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Podľa § 22 ods. 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. a) až c) sa uloží pokuta od 300 eur do 1 300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

10. Obranu žalobcu, že ihneď po zrážke zastavil svoje motorové vozidlo pri pravom okraji vozovky pri najbližšej možnosti, žalovaný ako odvolací orgán neakceptoval. Toto odôvodnil s poukazom na záznam o podaní vysvetlenia z 26.04.2011, v ktorom žalobca uviedol, že po zrážke s protiúčastníkom vozidlom sa zaradil späť, pribrzdil, pozrel dozadu, no žiadne vozidlo nezastavilo. Nakoľko jeho spätné zrkadlo vyzeralo bez poškodenia, druhého účastníka nevidel, preto pokračoval v jazde ďalej. Ďalej uviedol, že až vo firme si všimol poškodenie spätného zrkadla na svojom aute. Z daného má odvolací orgán preukázané, že žalobca svoje vozidlo vôbec nezastavil, ale pokračoval v jazde. Predmetnú obranu žalobcu vyhodnotil žalovaný ako účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo 16.08.2011 na Krajský súd v Bratislave.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade so splnením podmienok v zmysle § 250f O.s.p., a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Na základe uvedeného žalobu zamietol.

13. Krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zachyteného v administratívnom spise, najmä záznamov o podaní vysvetlenia a zápisnice z ústneho pojednania priestupku. Na základe takto zisteného skutkového stavu krajský súd vyslovil, že je nesporné, že konanie žalobcu popísané v uvedených podkladoch naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku podľa cit. ustanovenia § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb.

14. V súvislosti s uvedeným krajský súd uviedol, že napriek zákonným poučeniam správnych orgánov žalobca nenamietal a nespochybňoval žiadne okolnosti zistené v priebehu šetrenia skutkovej podstaty pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, tzn. nežiadal vypočuť žiadneho svedka ani vecne doplniť predkladané dôkazy ani pri podpísaní záznamu o podaní vysvetlenia ani pri podpise originálu zápisnice na ústnom pojednávaní. Naopak, podpísal aj tú skutočnosť, že nevie, čo by mal k veci viac uviesť. Výhrady a najmä žiadosť o doplnenie zistených skutkových okolností a to výpoveďou svedka Ing. Ivana Miča alebo nesprávnosť zachytenia žalobcovej výpovede do vyššie citovaného záznamu, resp. vykonanie ďalších dôkazov, ktoré uplatnil až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, súd považoval rovnako ako žalovaný za účelové a teda obranu vedenú žalobcom týmto smerom ako snahu vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

15. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 27.06.2012 (č. l. 34) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca uviedol ako odvolacie dôvody to, že prvostupňový súd nezistil riadne skutkový stav, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), ako aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

16. Rovnako žalobca tvrdil, že polícia v zápisnici zachytila nesprávnu formuláciu, nakoľko sa síce pred policajným orgánom prihlásil ku spôsobeniu škody, avšak nepriznal, že opustil miesto nehody bez toho, aby sa snažil kontaktovať druhého účastníka nehody. Túto argumentáciu podporuje to, že žalobca zastavil, vizuálne zistil, že na jeho vozidle nie je žiadna škoda a že druhý účastník nehody nezastavil a nebol na dohľad.

17. Ďalej žalobca zdôraznil, že hoci v žalobe navrhol vypočúť ako svedka Ing. C. U., tzn. osobu, ktorá so žalobcom cestovala v aute, tak krajský súd tento dôkazný návrh nevykonával a preto nemohol objektívne posúdiť situáciu. Podľa žalobcu tým, že krajský súd neprehľbil dokazovanie výsluchom navrhnutého svedka, prípadne ohliadkou miesta, jednak poškodil práva žalobcu na vykonanie dokazovania a jednak nezadovážil objektívny pohľad napriek dôkaznému návrhu.

18. Rovnako žalobca poukázal na tú skutočnosť, že tak poškodený H., jeho svedok I. ako aj npor. I., ktorý spísal základnú zápisnicu z vyšetrovania priestupku na polícii, tak všetci traja menovaní bývajú v Zohore a poznajú sa navzájom. Navyše poškodený je bývalý policajt. Tieto skutočnosti žalobca v žalobe uviedol práve z toho dôvodu, že spísanie zápisnice v priestupkovom konaní nemuselo byť podľa neho objektívne.

19. Takisto žalobca poukázal na to, že v žalobe navrhoval zisťovať presný čas telefonátu poškodeného na políciu, z ktorého by sa dalo usúdiť, či volal bezprostredne po nehode. Podľa žalobcu existujú porovnateľné časy, tzn. nehoda sa mala stať o 10.15 hod., predtým o 10.05 hod. prechádzal cez Zohor vlak, čo je zistiteľné z grafikonu železníc a rampy boli zavreté. Pred rampami čakalo nákladné vozidlo a za ním vozidlo žalobcu. Tieto skutočnosti tiež súd neskúmal. Neskúmal ani prečo polícia, ktorá prišla na miesto nehody nezakreslila miesto nehody, neskúmala brzdné dráhy a pod.

20. Záverom žalobca navrhol odvolaniu vyhovieť.

B)

21. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 11.07.2012 (č. l. 39) vyplýva, že žalovaný považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za správny. Následne žalovaný vo svojom vyjadrení zrekapituloval svoje základné právne názory.

22. Takisto žalovaný poukázal na to, že žalobca mal svoje procesné práva už v štádiu priestupkového konania riadne využiť. Preto žalovaný konštatoval, že výhrady a najmä žiadosť o doplnenie zistených skutkových okolností, a to výpoveďou svedka Ing. C. U., alebo námietku nesprávnosti zachytenia žalobcovej výpovede do vyššie citovaného záznamu, resp. vykonanie ďalších dôkazov, ktoré uplatnil žalobca až v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, musí označiť za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok.

23. Záverom žalovaný požiadal odvolanie žalobcu zamietnuť a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (hoci preverovanie zákonnosti uloženia sankcie vyžaduje konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po jeho verejnom vykonaní a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože

napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

25. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd konštatuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka, prečo krajský súd nezohľadnil skutkové tvrdenia žalobcu ako hodnoverné, a ďalej právna otázka, či nevypočutie svedkov navrhnutých až v súdnom prieskume je vadou súdnej pomoci. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

26. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia. Až po vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

27. V súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej/ právnej otázke.

28. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko z obsahu odvolania vyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), preto Najvyšší súd predovšetkým musel vyhodnotiť správnosť poskytnutia súdnej pomoci krajským súdom nielen podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ale aj vo svetle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

29. Ústavný súd Slovenskej republiky už konštatoval že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť“ [m.m. nález Ústavného súdu

30. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej na účely tohto rozsudku len „ESLP“) k uvedenému článku 6 ods. 1 zachováva dôraz na poskytovanie súdnej ochrany v jej úplnom rozsahu, tzn. že Dohovor uprednostňuje apelačný systém v prípade sporu, ktorý sa týka práv alebo záväzku občianskoprávnej povahy, alebo vznesených trestných obvinení. Takto načrtnuté závery napríklad vo všeobecnej rovine potvrdil rozsudok ESLP vo veci Golder z 21. februára 1975 (A-18) nasledovne: „Článok 6 ods. 1 zaručuje každému právo, aby súd rozhodol o každom spore, ktorý sa týka práv alebo záväzku občianskej povahy. Poskytuje takto „právo na súd“, „právo na prístup k súdu“ (tzn. právo obrátiť sa na súd vo veci hore uvedenej občianskoprávnej povahy), čo je iba jedným z aspektov hore uvedeného práva. K tomu pristupujú garancie ustanovené článkom 6 ods. 1, tzn. čo sa týka organizácie a zloženia súdu a samotného priebehu konania, a to všetko spolu vytvára právo na spravodlivý proces.

31. S osobitnými špecifikami správneho súdnictva pri výkone súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov sa ESLP vysporiadal najmä v rozsudku vo veci Dr. Alfred Albert a Dr. Herman Le Compte v. Belgicko z 28.02.1983 (č. 7299/75, 7496/76; A-58, ods. 29) keď konštatoval, že: „Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru postačí, ak rozhodnutie správneho orgánu, ktoré samo o sebe nezodpovedá požiadavkám tohto ustanovenia, podlieha následnej kontrole súdneho orgánu s plnou jurisdikciou.“

32. Je nepochybné, že vo svetle hore citovanej judikatúry ESLP a Ústavného súdu je potom nutné pod pojmom plná jurisdikcia súdov v správnom súdnictve rozumieť možnosť orgánu súdnej moci preskúmať nielen právnu, ale aj vecnú a skutkovú stránku rozhodnutia orgánu verejnej moci, čo predovšetkým znamená, že za účelom dosiahnutia takto naznačeného cieľa právnej úpravy (tzn. úmyslu zákonodarcu) je správny súd oprávnený vykonávať dokazovanie; avšak medze tohto dokazovania sú presne ohraničené maximou správneho súdnictva (viď čl. 46 ods. 2 ústavy), tzn. oprávnením vykonať prieskum zákonnosti orgánu verejnej správy, ktorý má ukracovať jednotlivca na jeho subjektívnych právach.

33. Žalobca svoje námietky (najmä bod č. 15) založil na tom, že krajský súd nezistil riadne skutkový stav, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, a tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p.). Konkrétne mu v odvolaní vytýkal, že hoci v žalobe navrhol vypočítať ako svedka Ing. C. U., tzn. osobu, ktorá so žalobcom cestovala v aute, tak krajský súd tento dôkazný návrh nevykonával. Na druhej strane spochybnil hodnovernosť svedectva pánov H., I. a I., pretože všetci traja menovaní bývajú v Zohore a poznajú sa navzájom.

34. K uvedeným námietkam Najvyšší súd uvádza, že slovné spojenie „navrhnuté dôkazy“ uvedené v § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. je nutné interpretovať teleologickou metódou, tzn. je nutné zistiť účel zákonodarcu sledovaný touto právnou normou. Ako už bolo hore uvedené (bod č. 32), pre správne súdnictvo zákonodarca povinnosť riadne zistiť skutkový stav podmienil všeobecnou právomocou orgánu súdnej moci preskúmať nielen právnu, ale aj vecnú a skutkovú stránku rozhodnutia orgánu verejnej moci. Najvyšší súd akceptuje, že zákonodarca umožnil súdu prostredníctvom ustanovenia § 250i ods. 2 veta druhá O.s.p. vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, poprípade opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy, avšak na druhej strane poukazuje na to, že touto svojou právomocou nesmie narušovať zásadu materiálnej pravdy správneho konania (§ 3 ods. 4 v spojení s § 4 ods. 1 Správneho poriadku), na naplnení ktorej sa spoločne podieľajú v správnom konaní tak účastník ako aj správny orgán.

35. Takisto nie je možné opomenúť, že v správnom konaní, ktoré sa prostredníctvom § 51 zák. č. 372/1990 Zb. podporne používa ako všeobecná právna úprava aj pre priestupkové konanie, je účastník konania v zmysle § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku zaťažený dôkaznou povinnosťou, čo je modifikované oprávnením účastníka priestupkového konania (obvineného) zakotveným v ustanovení § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

36. Už vo svojej predchádzajúcej judikatúre Najvyšší súd zdôraznil, že v zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius je možné z ustanovení zák. č. 372/1990 Zb. vyvodit' osobitnú koncentračnú zásadu, že účastník priestupkového konania má právo sa ku skutku, ktorý je mu kladený za vinu, vyjadriť. Nevyužitím tohto práva sa síce u žalobcu nevytvára samočinne situácia „qui tacet, consentire videtur“ tzn. že by mlčky uznal svoju vinu, ale taký postoj sťažuje jeho obranu, lebo musí v neskoršom štádiu konania presvedčivo dôvodiť, prečo tak dôležité skutočnosti (tzn. spochybňujúce jeho vinu) už od počiatku, kedy mu hrozil zákaz vedenia motorového vozidla na svoje vyvinenie sa v zmysle § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. nevyužil (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžd 16/2012 zo 16.10.2012).

37. Najvyšší súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalobca bol dňa 26.04.2011 vypočutý k predmetnej dopravnej udalosti a v písomnom vyhotovení záznamu o podaní vysvetlenia z uvedeného dňa je zachytený nasledujúci text: „chcel ho predísť, no pred tým sa mierne vystrčil vľavo, pozrieť, či z protismeru nejde nejaké vozidlo. Ako sa takto mierne vystrčil, ucítil mierny náraz do ľavého spätného zrkadla, od protiidúceho vozidla. Po tomto sa zaradil späť, pribrzdil, pozrel sa dozadu, no žiadne vozidlo nezastavilo. Nakoľko jeho spätné zrkadlo vyzeralo bez poškodenia, druhého účastníka nevidel, preto pokračoval v jazde ďalej. Až vo firme zistil, že na uvedenom spätnom zrkadle je mierne poškodenie. Po telefonickom kontakte políciou sa dostavil k výsluchu dobrovoľne. Z jeho pohľadu určite nesie nejakú mieru zavinenia na nehode, no úmyselne do protismeru nevchádzal ...“.

38. Ďalej v zázname dopravnej nehody zo dňa 26.4.2011, ktorý žalobca tiež podpísal, je v časti 5. Iní účastníci a svedkovia dopravnej nehody uvedený iba U.W..

39. V zápisnici z ústneho pojednávania z 15. júna 2011 je zachytený nasledujúce vyjadrenie žalobcu: „Poučení som porozumel, advokáta si nevolím a k veci uvádzam, že priestupku som si vedomý, svoj skutok ľutujem a ešte by som dodal, že pridrižiam sa svojho podania vysvetlenia zo dňa 26.04.2011. Stále však trvám na tom, že aj druhý účastník dopravnej nehody mal na veci spoluvinu a to tým, že podľa môjho názoru išiel neprimeranou rýchlosťou. Ďalej uvádzam, že nič podobné nestalo, platil som za túto dobu jednu pokutu, jazdím s vozidlom denne viac ako 26 r. a to tak pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ako aj v súkromí. Týmto by som chcel požiadať o čo najmiernejšiu sankciu za svoje konanie. Uvedené hlavne žiadam z toho dôvodu, aby som mohol riadne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť. Chcel by som tým povedať, že ja môžem ísť aj dnes do dôchodku, ale mám firmu v ktorej mám zamestnaných troch ľudí, voči ktorým mám týmto zodpovednosť. Nevieť čo by som mal k veci viac uviesť.“

40. Až v odvolaní z 30.06.2011 voči rozhodnutiu o priestupku žalobca uviedol, resp. iba naznačil, že mal v aute aj spolujazdca, ktorý v prípade potreby vie priebeh skutkového deja preukázať. Uvedené naznačenie nie je naplnením práva žalobcu uplatňovať v zmysle § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. dôkazy na svoju obhajobu. Pod pojmom uplatniť dôkazy na svoju obhajobu je nutné rozumieť také podanie obvineného z priestupku, kedy jasne a nezameniteľným spôsobom pre priestupkový orgán označí osobu svedka, ktorá na základe týchto identifikačných znakov môže byť vyzvaná konajúcim správnym orgánom na podanie svedectva. Nakoľko tak žalobca nekonal, správne žalovaný vyhodnotil uvedenú argumentáciu ako irelevantnú.

41. Pre Najvyšší súd z hore citovaných textov jednoznačne vyplýva, že žalobca skutkový stav v prvostupňovom konaní vôbec nespochybňoval, na svoju obranu v prvostupňovom konaní nenavrhol žiadnych svedkov, a ani vôbec nespomenul tak dôležitú skutočnosť, že s ním v čase dopravnej nehody cestovala osoba, ktorú identifikoval až prostredníctvom žaloby ako Ing. C. U.. Naopak, plánik miesta

nehody sa napriek námietke žalobcu nachádza v administratívnom spise (č. l. 20), taktiež aj fotodokumentácia z miesta nehody. Vo výpovediach jednotlivých osôb sa nenachádzajú také nezrovnalosti, ktoré by mohli spochybniť ich hodnovernosť. Za týchto okolností Najvyšší súd námietku žalobcu, že nebol riadne zistený skutkový stav odmietol.

42. S uvedeným súvisí spochybnenie hodnovernosti svedeckých výpovedí, resp. objasnení osôb ako aj konajúcej úradnej osoby. Samotná skutočnosť, že osoby v pozícii svedka (pán I.), poškodeného (pán H.) a úradnej osoby (npor. I.) majú spoločné bydlisko v obci Zohor, je nepostačujúca na to, aby správny súd musel vykonať nové dokazovanie. Uvedená skutočnosť je taktiež nepostačujúca pre Najvyšší súd, aby mohol vykonať záver o zaujatosti konajúcej osoby v zmysle § 9 Správneho poriadku. Preto aj túto námietku žalobcu odmietol.

43. Najvyšší súd na základe hore opísaného skutkového stavu konštatuje, že správanie žalobcu (najmä nezastavenie vozidla, hoci mierne pribrzdil, a pokračovanie v jazde, hoci jasne konštatoval náraz od protiidúceho vozidla) obsahuje prvky, ktoré osvedčujú prítomnosť vedomej nedbanlivosti v jeho správaní (min. však nevedomú nedbanlivosť) podľa § 4 zák. č. 372/1990 Zb., nakoľko ako vodič vedel, že svojou rýchlou zmenou smeru jazdy môže spôsobiť kolíziu svojho vozidla s protiidúcim vozidlom, avšak bez primeraných dôvodov sa počas jazdy sa spoľahol na to, že tento dôsledok jeho konaním nenastal, hoci v zmysle svedeckých výpovedí a fotodokumentácie prvostupňového správneho orgánu poškodenie protiidúceho vozidla v tom čase bolo jasne viditeľné a v danom čase a na danom mieste vozidlo aj nepochybne zastavilo. Preto je celkom logický záver (podozrenie), že toto poškodenie mohol žalobca spôsobiť svojím spôsobom jazdy.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci sa Najvyšší súd nebude vyjadrovať, lebo toto bolo zo strany žalobcu tvrdené v súvislosti s porušením povinnosti riadne zistiť skutkový stav.

Podľa § 66 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. účastník dopravnej nehody je povinný zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

V.

44. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd 16/2012, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

45. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

46. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť). Napriek skutočnosti, že išlo o uloženie sankcie správnym orgánom, v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 2 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

47. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).